

Sygn. akt III SK 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku Prokuratora Okręgowego w O.
przy uczestnictwie Stowarzyszenia O. w K.
o rozwiązanie stowarzyszenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt VI Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 czerwca 2015 r., VI Ga (...) Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację Stowarzyszenia O. w K. (uczestnik postępowania) wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z 9 stycznia 2015 r., OP VIII Ns Rej. KRS (...) KRS (...), rozwiązującego ww. Stowarzyszenie i nakazującego jego likwidację.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł uczestnik postępowania, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na oczywistej zasadności skargi oraz potrzebie dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 197 § 1 Kodeksu wyborczego. Uczestnik postępowania podniósł, że niezbędne jest rozstrzygnięcie czy ze zwolnienia, tzw. klauzuli zaporowej z art. 197 § 1 Kodeksu wyborczego może korzystać Komitet Wyborczy Wyborców uznających

się subiektywnie za mniejszość narodową czy też powyższe uprawnienie przysługuje jedynie komitetom składającym się z członków zarejestrowanych w organizacjach mniejszości narodowych, o których mowa w ustawie z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz.U. Nr 17, poz. 141, ze zm.), a w szczególności w art. 2 pkt 2 gdzie enumeratywnie wymieniono wszystkie mniejszości narodowe. Podniósł także, iż należy wskazać jaka jest właściwa interpretacja pojęcia „dokumentu właściwego organu statutowego, organizacji mniejszości narodowej potwierdzającej utworzenie komitetu przez wyborców będących członkami danej organizacji mniejszości narodowej”, o którym mowa w art. 197 § 1 Kodeksu wyborczego. Czy dokumentem tym będzie np. zaświadczenie podpisane przez stosowny organ statutowy danej organizacji, czy też uchwała odpowiedniego organu statutowego zaświadczająca przynależność członków komitetu do organizacji lub też inny dokument?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnika postępowania Prokurator Okręgowy w O. wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy zaznacza, że jak to wynika z jednolitego orzecznictwa jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355). Stąd też nie można uznać, iż przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych Sąd Najwyższy stwierdza, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita

wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Prezentowana przez skarżącego w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie spełnia tych kryteriów.

Skarżący w lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w zakresie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie wykazał, że istnieje publicznoprawny interes, warunkujący jej merytoryczne rozpoznanie.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.